



การศึกษาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน

A STUDY OF THE ABILITY OF STUDENTS WITH LEARNING DISABILITIES TO WRITE THAI CONSONANTS USING SIMILAR ALPHABET

พีรยุทธ ชมน้อย¹

เพชรรุ่ง เมื่อนก²

ครู คศ.1¹, ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนวัดปากบึง²

E-mail: peerayut_2553@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนตัวอักษรพยัญชนะไทยที่มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อายุ 7 ปี จำนวน 2 คน ได้มาโดยวิธีการคัดกรองและความยินยอมจากผู้ปกครองนักเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน (2) แผนการสอนเฉพาะบุคคล และ (3) แบบทดสอบก่อน/หลังการสอน ซึ่งมีค่า IOC เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ผลการวิจัยพบว่าความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย หลังได้รับการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้คะแนนร้อยละ 100 ทั้งคู่ ซึ่งมีค่าสูงกว่าก่อนการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันที่คะแนนร้อยละ 0 และ 26.67 ตามลำดับ

คำสำคัญ : การฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทย, นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้, ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน



Abstract

This research aims to compare the ability of students with learning disabilities to write Thai consonants before and after using a similar set. The sample group consisted of two 7-year-old students in the first grade of primary school with a learning disability in writing Thai consonants. They had normal intelligence and no other disabilities. The sample was obtained through screening and with the consent of their parents. The research tools used were (1) similar letter practice set, (2) individualized instruction plans, and (3) pre/post-instructional tests, all of which had an IOC value of 1.00. The experiment lasted 5 weeks. The data was analyzed using percentage statistics. The research findings showed that the ability of students with learning disabilities to write Thai consonants improved significantly after being taught using a set of similar character exercises. Both students achieved a 100% score, which was significantly higher than their scores of 0% and 26.67% before being taught using the same exercises.

Keywords: Practice writing Thai consonants, Students with learning disabilities, Similar letter practice sets.



บทนำ

การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งนอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ประกอบไปด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็น 4 องค์ประกอบสำคัญที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการสื่อสาร ทำให้มนุษย์ของเราจึงจำเป็นต้องพัฒนาทักษะทั้งสี่ด้านนั้นให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น โรงเรียนจึงมีบทบาทหน้าที่ในการฝึกฝนและให้ความรู้แก่นักเรียน โดยการเรียนรู้ผ่านหลักสูตรวิชาภาษาไทยในระดับชั้นเรียนต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่มุ่งที่จะให้นักเรียนนำไปใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น การติดต่อสื่อสาร การแสวงหาความรู้ ความเพลิดเพลินและการประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

จากความสำคัญดังกล่าวการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยครอบคลุมทักษะการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียนที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่นักเรียนจะต้องอาศัยการฝึกฝนเพื่อให้สามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด และสื่อความหมายผ่านภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การพัฒนาทักษะการเขียนจึงครอบคลุมทั้งการเขียนคำ การสะกดคำ การเขียนประโยคและข้อความ ตลอดจนการคัดลายมือ ซึ่งสามารถประเมินจากผลงานที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง (ณัฐกิตติ์ นาทา, 2561; วรณัฐ ศรีนาบุญ, 2565) ดังนั้นการจัดการศึกษาให้แก่เด็กนักเรียนจึงเป็นเรื่องที่ต้องคิดและพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลอย่างรอบคอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ซึ่งมีลักษณะและระดับความสามารถในการเรียนรู้แตกต่างจากนักเรียนทั่วไป การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงระดับความสามารถและความต้องการจำเป็นของนักเรียนเป็นรายบุคคล จากการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษมีข้อจำกัดด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนทั่วไป โดยพบความแตกต่างทั้งด้านการอ่าน การเขียน และการคิด (Van Herwegen et al., 2024) นอกจากนี้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญายังพบว่าระดับความสามารถแตกต่างกัน และการจัดกิจกรรมเรียนรู้ควรปรับให้เหมาะสมตามระดับความรู้และความสามารถของนักเรียนแต่ละคน (Schnepel et al., 2020) โดยเฉพาะทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะทางวิชาการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมและพัฒนาอย่างเหมาะสม (แสงอรุณ มโนมัย อดม และคณะ, 2563)

นักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียน มักเผชิญความยากลำบากในการขีดเขียนหลากหลายรูปแบบ ซึ่งสามารถสังเกตพฤติกรรมได้จากการเขียนใช้เวลานานและมีความเชื่องช้าในแต่ละคำ ลายมือโย้เย้นทำความเข้าใจได้ยากหรืออ่านไม่ได้เลย รวมถึงมีการเขียนตัวอักษรกลับทิศทาง สลับหัวท้าย หรือเขียนในลักษณะที่เอียงและแข็งทื่อจนเกินไป (ผดุง อารยะวิญญู, 2544) ซึ่งการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำเป็นต้องมีวิธีการสอนหลายรูปแบบ เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถและความแตกต่างของเด็กแต่ละคน (สถาบันราชานุกูล, 2555) เพื่อมุ่งจัดความบกพร่องและส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยพัฒนาความสามารถด้านการรับรู้ การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อกับสายตา รวมถึงการรับรู้ทางสายตาและการรับรู้ทางการฟัง (ผดุง อารยะวิญญู, 2533)

จากปัญหาในการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนดังที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และการดำรงชีวิตของเด็กเองทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาและมุ่งพัฒนาสื่อการเรียนการสอนเรื่องการเขียนเพื่อตอบสนองต่อความต้องการในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน ซึ่งสามารถนำไปปรับใช้ให้เกิดความเหมาะสมกับสภาพปัญหาของนักเรียนได้ ซึ่งจากการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยพบว่าชุดฝึกหัดทักษะการเขียนพยัญชนะไทย ช่วยตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ความต้องการ ความถนัดของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการ



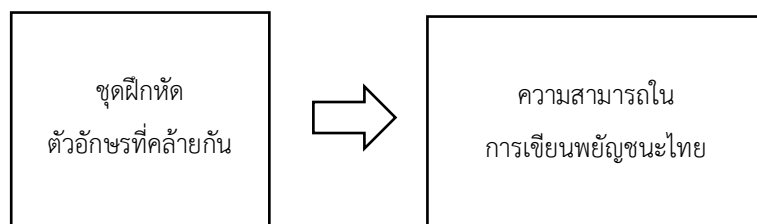
เรียนรู้มากที่สุด ได้รับข้อมูลย้อนกลับอย่างฉับพลันตามความสามารถของนักเรียน มีการเรียนเป็นขั้น ๆ ตามความสามารถของนักเรียนและอาศัยวิธีวิเคราะห์ระบบเป็นหลักทั้งสิ้นเพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนนั้นดำเนินไปได้อย่างสัมพันธ์กันทุกขั้นตอน ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาผลของการพัฒนาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการฝึกหัดเขียนตัวอักษรพยัญชนะไทยด้วยการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรที่คล้ายกัน และได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย หลังการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันสูงกว่าก่อนการใช้ชุดฝึกหัด ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้เป็นพื้นฐานของการเขียนภาษาไทยในวิชาต่าง ๆ ได้ และเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนในเรื่องการเขียนตัวอักษรพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามลำดับดังนี้ (1) แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (2) แนวคิดเกี่ยวกับนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ (3) แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนพยัญชนะไทย (4) แนวคิดเกี่ยวกับชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน (5) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งในการสร้างชุดฝึกหัดได้มาจากเอกสารคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2559) ที่กล่าวถึง “พยัญชนะไทยมี 44 ตัว ซึ่งมีระดับความยากง่ายในการเขียนรูปพยัญชนะที่แตกต่างกัน ฉะนั้นครูควรเลือกพยัญชนะที่ง่ายต่อการเขียนรูป โดยให้นักเรียนได้ฝึกเขียนตามลำดับง่ายไปหายากก่อน” ประกอบกับหนังสือจิตวิทยาการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนของฐิยาพร กันตารณวัฒน์ (2565) ที่กล่าวว่า “ครูต้องจัดการช่วยเหลือโดยการวางแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) มีการนำสื่อ เทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาประกอบการเรียนการสอนตามสภาพปัญหาของเด็ก” เพื่อมาพัฒนาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย โดยมีขั้นตอนการสอนเขียนเส้นต่อโดยไม่ต้องยกดินสอ แล้วลากเส้นตัวอักษรแต่ละตัวต้องให้ตัวอักษรมีขนาดเล็กใหญ่ และมีหางสั้นยาว ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษร ก่อนการเขียนพยัญชนะไทยนักเรียนจะต้องจำตัวพยัญชนะได้ก่อนเพื่อไม่ให้สับสน เมื่อเขียนแต่ละตัวอักษรสิ่งสำคัญคือต้องเริ่มที่ตำแหน่งที่ถูกต้องและจบที่ตำแหน่งสุดท้าย จำนวน 5 ชุด และ (6) กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย



วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยมีรายละเอียดการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากร ได้แก่ นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนตัวอักษรพยัญชนะไทยที่มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ของโรงเรียนวัดปากบึง สำนักงานเขตลาดกระบัง สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 คน ได้มาโดยการประเมินคัดกรองเด็กพิเศษหรือผู้ที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษาตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ และความยินยอมจากผู้ปกครองนักเรียน

ขอบเขตการวิจัย คือ การทดลองกลุ่มเล็ก เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 60 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ เครื่องมือพัฒนาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ได้แก่

- (1) แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) เรื่องการฝึกเขียนตัวพยัญชนะไทย จำนวน 5 แผน
- (2) ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน จำนวน 5 ชุด
- (3) แบบทดสอบก่อน/หลังการสอน จำนวน 10 ชุด

วิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

(1) รวบรวมข้อมูลและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างเครื่องมือพัฒนาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย ได้แก่ แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน และแบบทดสอบก่อน/หลังการสอน

(2) จัดทำร่างเครื่องมือการวิจัย ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ จำนวน 3 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามผู้เชี่ยวชาญแนะนำ โดยผลการตรวจสอบค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ

(3) ทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มเป้าหมายแต่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย และปรับปรุงให้มีความเหมาะสมทั้งด้านภาษา ขนาดตัวอักษร ขนาดรูปภาพ เพื่อให้มีความสมบูรณ์และนำไปใช้ในการวิจัย

การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ประเมินก่อนเรียน/หลังเรียน และสอนตามแผนการสอนเฉพาะบุคคล โดยใช้ชุดฝึกหัดทักษะการเขียนตัวอักษรที่คล้ายกันแล้วให้นักเรียนฝึกทักษะ 60 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์ จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองเก็บรวบรวมและบันทึกข้อมูล โดยการสอนฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทยจากชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอนเขียนพยัญชนะไทย พบว่า ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย ด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอน ดังนี้

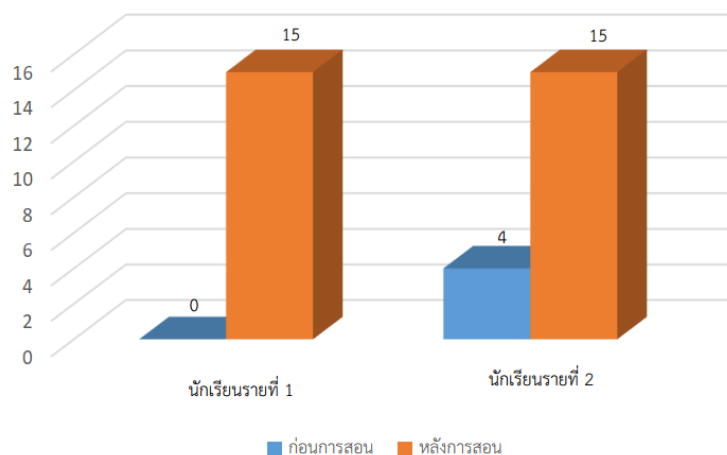


ส่วนที่ 1. ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอนในภาพรวม

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนและหลังการสอนในภาพรวม

รายที่	คะแนนก่อนการสอน (เต็ม 15 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนก่อนการสอน (เต็ม 15 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ
1	0	0	15	100
2	4	26.67	15	100

จากตารางที่ 1 พบว่าคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนได้รับการสอนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันของนักเรียนรายที่ 1 ได้ 0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 0 นักเรียนรายที่ 2 ได้ 4 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 26.67 แต่ภายหลังจากการได้รับการสอนด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน พบว่านักเรียนรายที่ 1 ได้คะแนน 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 และนักเรียนรายที่ 2 ได้คะแนน 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 ดังแสดงในภาพที่ 2



ภาพที่ 2 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน (ภาพรวม)

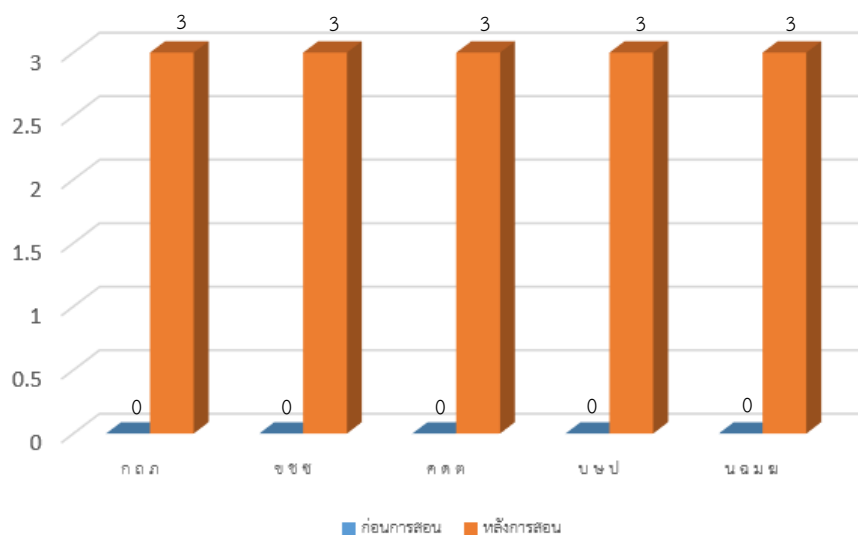


ส่วนที่ 2 ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอนในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์เป็นรายบุคคล

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนและหลังการสอนในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์ โดยจำแนกตามชุดฝึกหัดๆ ของนักเรียนรายที่ 1

ชุดฝึกหัด	ตัวอักษรที่คล้ายกัน	คะแนนก่อนสอน (เต็ม 3 คะแนน)	คะแนนหลังสอน (เต็ม 3 คะแนน)
1	ก ก ฎ	0	3
2	ข ข ฃ	0	3
3	ค ค ต	0	3
4	บ บ ฝ	0	3
5	น น ม ฌ	0	3
รวมคะแนน		0	15
คิดเป็นร้อยละ		0	100

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน นักเรียนรายที่ 1 ในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์ พบว่าคะแนนความสามารถในการฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้คะแนน 0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 0 แต่หลังจากการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน มีคะแนนเพิ่มขึ้นเป็น 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 ดังแสดงในภาพที่ 3



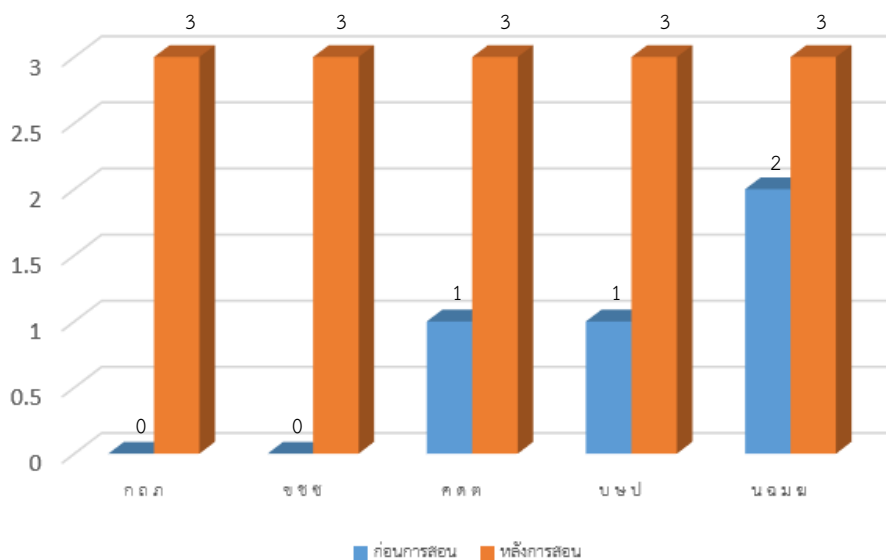
ภาพที่ 3 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนและหลังใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันของนักเรียนรายที่ 1 จำแนกตามชุดฝึกหัดๆ



ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนและหลังการสอนในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์ โดยจำแนกตามชุดฝึกหัดๆ ของนักเรียนรายที่ 2

ชุดฝึกหัด	ตัวอักษรที่คล้ายกัน	คะแนนก่อนสอน (เต็ม 3 คะแนน)	คะแนนหลังสอน (เต็ม 3 คะแนน)
1	ก ถ ฎ	0	3
2	ข ช ซ	0	3
3	ค ต ด	1	3
4	บ ษ ป	1	3
5	น ณ ม ฆ	2	3
รวมคะแนน		4	15
คิดเป็นร้อยละ		26.67	100

จากตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน นักเรียนรายที่ 2 ในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์ พบว่าคะแนนความสามารถในการฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทยก่อนการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้คะแนน 4 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 26.67 แต่ภายหลังจากการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน มีคะแนนเพิ่มขึ้นเป็น 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 ดังแสดงในภาพที่ 4



ภาพที่ 4 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันก่อนและหลังใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันของนักเรียนรายที่ 2 จำแนกตามชุดฝึกหัดๆ



สรุป

ผลการเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน สรุปได้ว่า ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย หลังได้รับการสอนฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทยจากชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันสูงขึ้นกว่า ก่อนได้รับการสอนฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทย ดังนั้นจึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย หลังการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดฝึกหัด

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้สรุปผลข้างต้นแล้วนั้นนำข้อมูลสู่การอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย หลังได้รับการสอนฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทยจากชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันสูงขึ้นกว่า ก่อนได้รับการสอนฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทย ซึ่งอาจเนื่องจากการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่นักเรียนเป็นขั้นเป็นตอนตามลำดับ โดยเริ่มฝึกจากง่ายไปยากขึ้นตามลำดับ ใช้ประสบการณ์ที่นักเรียนมีอยู่ และใช้ชุดฝึกทักษะจะเริ่มเรียนทีละขั้นจากง่ายไปหายาก โดยจะเริ่มจากขั้นการเตรียมความพร้อม จากนั้นจึงฝึกในขั้นของการเขียนพยัญชนะไทย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดประโยชน์ของชุดฝึกทักษะของรจนารธรรมศร (2557) ที่กล่าวว่า “สิ่งที่ช่วยเสริมให้นักเรียนมีการฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง สามารถทบทวนบทเรียนได้ด้วยตนเอง ช่วยลดภาระการสอนของครู อีกทั้งนักเรียนสามารถได้รับประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองอย่างเต็มความสามารถของแต่ละบุคคล”

หากพิจารณาเป็นรายบุคคล นักเรียนรายที่ 1 พบว่า คะแนนความสามารถในการฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 0 แต่ภายหลังจากการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน มีคะแนนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 อาจเนื่องจากการสอนเขียนรูปทรงตัวอักษร ครูจำเป็นต้องสอนการเตรียมความพร้อมให้กับเด็ก โดยเด็กจะสามารถเขียนหนังสือได้ ก็ต่อเมื่อนักเรียนมีทักษะเบื้องต้นที่จำเป็นในการเขียน หากเด็กยังขาดทักษะเบื้องต้นจะต้องฝึกทักษะดังกล่าวเสียก่อน (ผดุง อารยะวิญญู, 2544) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของณัฐธยาน์ เชาวเฉลิมกุล (2554) ที่พบว่า “ความสามารถในการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 - ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อย หลังการสอนที่ใช้ประสาทสัมผัสหลายด้านรวมกับการใช้รหัสสีมีค่าสูงขึ้น”

และนักเรียนรายที่ 2 พบว่า คะแนนความสามารถในการฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทยก่อนการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 26.67 แต่ภายหลังจากการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน มีคะแนนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 เช่นกัน อาจเนื่องจากนักเรียนสามารถจดจำได้แล้ว โดยใช้ประสาทสัมผัสหลาย ๆ ด้านทั้งการฟัง การใช้สายตาและการเขียนไปพร้อม ๆ กัน โดยเริ่มจากกิจกรรมที่ง่ายไปหายาก เพื่อให้เด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสนใจ และกระตือรือร้น ซึ่งสามารถนำไปสู่การเขียนได้ดีขึ้น (สุชาติดา พุ่มศรีอินทร์, 2556) ซึ่งสอดคล้อง



กับผลการวิจัยของเด่นนภา ผันเฟื่อน (2556) ที่พบว่า “ความสามารถการเขียนคำที่มีตัวการันต์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการสอนโดยใช้วิธีสอนของเฟอร์นาลด์ร่วมกับการทำสมุดเล่มเล็กสูงขึ้น”

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 ครูผู้สอนควรนำแนวทางการออกแบบชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันไปใช้กับเด็กปกติและนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนอื่น ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษอย่างครอบคลุม

1.2 ครูผู้สอนควรมีการสร้างและพัฒนาชุดฝึกหัดที่เป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มาเป็นกิจกรรมหนึ่งในชุดฝึกหัดด้วย เพื่อความทันสมัย ความน่าสนใจของนักเรียนและตามยุคตามสมัย

1.3 โรงเรียนควรนำผลการวิจัยไปศึกษาและพัฒนาเป็นแนวทางส่งเสริมการจัดการศึกษาให้แก่เด็กนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อให้เด็กนักเรียนสามารถเรียนร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำชุดฝึกหัดไปใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายกันหรือนักเรียนปกติในชั้นเรียนเดียวกัน หรือกลุ่มเป้าหมายอื่น ๆ

2.2 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ได้ด้วยความกรุณาของ นายชาญวิทย์ พวงมาเทศ ผู้อำนวยการสถานศึกษา นางสาวอรรณพ วิลเลียมส์ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และนางสาวน้ำผึ้ง สมด้วง ครูชำนาญการพิเศษ ซึ่งได้ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์มาโดยตลอด ตลอดจนส่งเสริมและติดตามให้ผู้วิจัยเข้าฝึกอบรม “หลักสูตรการฝึกอบรมครูด้านการสอนเด็กพิการ พุทธศักราช 2561” ของกระทรวงศึกษาธิการ นอกจากนี้ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ในความกรุณาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

ฐิยาพร กันตธนวัฒน์. (2565). *จิตวิทยาการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มินิ เซอร์วิส ซัพพลาย.

ณัฐกิตติ์ นาทา. (2561). การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน : แนวคิดเพื่อการพัฒนาทักษะทางภาษาไทย. *Silpakorn University e-Journal (Social Sciences, Humanities, and Arts)*. 38(5), 182-202.

ณัฐธยาน์ เชาวน์เฉลิมกุล. (2554). *การศึกษาความสามารถเขียนพยัญชนะไทย ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 – ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย จากการสอนที่ใช้ประสาทสัมผัสหลายด้านร่วมกับการใช้สีเป็นรหัส*. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.



- เด่นนภา ผันเพื่อน. (2556). ศึกษาความสามารถเขียนคำที่มีตัวการันต์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนของเฟอร์นาลด์ร่วมกับการทำสมุดเล่มเล็ก. (ปริญญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ: บรรณกิจเทรดดิ้ง.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2544). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.
- รจนา ธรรมศร. (2557). การสร้างชุดฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการหารทศนิยมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (ปริญญาณิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาและการสอน (ประถมศึกษา)). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรรณช ศรีนาบุญ. (2565). การพัฒนาทักษะการคัดลายมือโดยใช้แบบฝึกคัดลายมือภาษาไทย ตัวอักษรแบบกระทรวงศึกษาธิการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (รายงานการวิจัยทุนอุดหนุนการวิจัย). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สถาบันราชานุกูล. (2555). คู่มือคู่มือระบบการดูแลนักเรียนกลุ่มเด็กพิเศษที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: ปิยอนด์พับลิชชิง.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2559). คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุชาติ พุ่มศรีอินทร์. (2556). การพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้วยการใช้ชุดฝึกการเขียนสะกดคำตามหลักการเชื่อมโยงคำพ้องเสียง. (ปริญญาณิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- แสงอรุณ มโนมัยอุดม, ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์และชนิดา มิตรานันท์. (2563). การพัฒนาความสามารถทางการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อย ชั้นประถมศึกษา ด้วยสมุดรื่องพยัญชนะร่วมกับวิธีเฟอร์นาลด์. วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ. 9(2), 49-63.
- Van Herwegen, J., Ashworth, M., & Sedgewick, F. (2024). The academic achievement gap between students with and without special educational needs and disabilities. *European Journal of Special Needs Education*. 40(3), 539-556.
- Schnepel, S., Krahenmann, H., Sermier Dessemontet, R., & Moser Opitz, E. (2020). The mathematical progress of students with an intellectual disability in inclusive classrooms: Results of a longitudinal study. *Mathematics Education Research Journal*, 32(1), 103–119.